

KONCZ ISTVÁN

A Tisza partján

Háború lesz.

*A parton elvirágzott a fűz
s a jegenyenyár –
apró pelyhe zilálva száll –
felleg sunyit,
a tények lelke a táj.
Elidőzik a gyors röptű madár
a táj felett – köröz –
alá árnyéka s tolla hull,
aztán a kör – az égi jel,
bezárul.*

*Szorul a hurok a szemhatár körül,
s a részletek finom rajzán
a távolba tűnő nyárfasor,
mint túlparti kiáltás –
hosszan, elnyúltan, ahogy
a fáradt menetelők –
szorongva menekül.
Itt, a Tisza partján, most
megszűnik valami –
amit még őriz a látvány,
már régen nem több
a puszta múltnál –
s csak a múlt – a megszűnés
nem fáj.*

*Szél borzolja a vizet,
zavaros árnál rímelve
csobban a lombok közt
rejtőző, idegen
napsugár –
s a parton kuksoló gondolat
rádöbben,
hogy a létezés már csupán-
csak kép, egy makacs látvány,
amely, akár a tavasz, ősz,
tél vagy a nyár,*

*a múltból visszajár,
s vele a bájoló idill:
az eltévedt Loreley.*

*Nehéz a lég,
a rabszolga humusz zihálva
horája terhét –
magot, bogarat –
s a fúrge gyík is
elhagyja fészket –
nyomán fázósan szárítja
fonákját a tavaszi fű; –
miféle értelem szabhat így
törvényt,
élni csupán a puszta létért –
ha mindössze ennyi a tét
és a hűség.
Fordul a szél, s moccan a csend is,
már-már alig kivehető,
hogy valóság-e a távoli harangzó,
vagy csak bent szól,
Petőfi verseiből.*

*Átok sújt mindenkit,
aki már egyszer ölt,
akár szívében is,
vagy csak úgy, hogy históriát ír; –
torlódik a víz és a felszín,
hullám s lelkiismeret összecsap,
borzongva szétterül –
a mélyben örvény dúl,
ősi, vak erő –
a bűn örök életű.
Távoli rétet kémlel
a riadt őz,
füle feszülten a csendre
figyel,
felcsapja kis fejét,
szökell egyet,
s úgy tűnik el a képből,
mint jelentéktelen részlet
a festő emlékezetéből.*

Háború lesz.

Virágének

Virág Ibolyának írtam

*Jel a vers –
rejtélyes virág-köszöntő,
bibéje sorsa menti álmainkat.*

*Várakozás a vers –
biztos csillag-érkezés,
az éjszaka magányát tömíti a bájoló ütem.*

*Mérték a vers –
kitartó műhely-távlat,
rendszer szerkesztő mélysége hétköznapjainknak.*

*Vágyakozás a vers –
eszélős szakadék-háttér,
csókjaink élménye szab sorsot így minden harcnak.*

*Beteljesülés a vers –
okos képzelet-határ,
hogy örökre elveszítsük céljainkat.*

*Panasz a vers –
eltévedt üstökös-magány,
s szorong a jó barát is, ha veled kitart.*

*Boldogtalanság a vers –
végzetes lepke-halál,
pusztulást kereső, új lázadás a mámor, immár.*

*Pénz a vers –
csillogó júdás-tallér,
feszül a tarsoly, s a keresztre feszített szó is.*

*Igazság a vers –
bírák orgiája,
a bosszú mítoszt teremtő nagy csodáhozomány.*

*Vér és élet a vers –
elpusztíthatatlan elefántcsonttorony,
a költő legszebb, amikor a szerelemről dalol:
mert minden a világból csak csók-jelkép, csók-jelkép.*

A füst dolga

Vége a vakációnak; –
ólomszürke esőfelbők
s a gondolat
dolguk után néznek,
s ami maradt a nyárból –
az éretlen dinnye
íze,
és kígyózó vakondtúrások
már, mint terhelő
bizonyítékok, csak
ügyészükre várnak; –
dolga után néz,
akinek még akad
dolga –
a tyúktolvaj és alkimista,
mert ez a rend,
s megbízható csak így lehet...
araszoló bogárra kicsapott
eb csahol,
valahol tüzet raknak,
füstje röghöz tapadtan
lent szimatol,
s az ébredő szél nyomába
ered.